

γιατί το ασφαλιστικό δεν είναι «άλλο ένα κλαδικό ζήτημα»...

Δεν πάνε πολλά χρόνια -για να μην πούμε μήνες- από τότε που η αριστερά του κεφαλαίου -η ίδια αριστερά που σήμερα, σαν έτοιμη από καιρό, ετοιμάζεται να δώσει τη χαριστική βολή στο αναδιανεμητικό ασφαλιστικό σύστημα- μάς το παρουσίαζε σαν υπέρτατη «κατάκτηση του εργατικού κινήματος», σαν «στυλοβάτη του κράτους δικαίου» και έκραζε τους δεξιο-πασόκους που ήθελαν να το διαλύσουν. Η αλήθεια είναι ότι το κρατικό/κλαδικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης δεν ήταν ποτέ «υπέρτατη κατάκτηση» της εργατικής τάξης. Η εγγύηση ότι δεν θα πεθάνεις από αρρώστια ή πείνα όταν γεράσεις ή όταν μείνεις άνεργος ήταν ουσιαστικά ασφάλιση των αφεντικών. Αναγκάστηκαν να την παράσχουν όλα τα πολιτικά κόμματα του κεφαλαίου σε μια εποχή που το εργατικό κίνημα διεκδικούσε αυξήσεις μισθών και, ακόμα παραπέρα, είχε φτάσει να απειλήσει την εξουσία του.

Με άλλα λόγια η κοινωνική ασφάλιση είναι μια από τις (αντιφατικές) λειτουργίες του καπιταλιστικού κράτους που αποσκοπούν στη διευρυμένη αναπαραγωγή της εργασιακής δύναμης, του μόνου καπιταλιστικού εμπορεύματος που η κατανάλωσή του παράγει νέα αξία. Από την οπτική του συνολικού-κοινωνικού κεφαλαίου, επομένως, η κοινωνική ασφάλιση δεν αφορά απλώς τον άλφα ή τον βήτα κλάδο, αλλά το σύνολο της εργατικής τάξης, η οποία και πρέπει να αναπαραχθεί και να ενσωματωθεί στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, ως μεταβλητό κεφάλαιο βέβαια.

Αν είναι έτσι, τότε γιατί διαλύουν οι καπιταλιστές το αναδιανεμητικό ασφαλιστικό σύστημα; Και πώς το πετυχαίνουν;

Η απάντηση βρίσκεται στην ίδια την κρίση του συστήματος που είναι μια κρίση των ταξικών σχέσεων. Στην προσπάθειά του να επιλύσει την κρίση, αναδιρθρώνοντας τις ταξικές σχέσεις, το καπιταλιστικό κράτος χρησιμοποίησε τις διαιρέσεις που το ίδιο το κρατικό/κλαδικό αναδιανεμητικό ασφαλιστικό σύστημα είχε δημιουργήσει μέσα στην εργατική τάξη. Η μέθοδος που συστηματικά χρησιμοποίησαν, λοιπόν, τα αφεντικά σε μια μακρόχρονη πρώτη φάση ήταν να διαιρέσουν περαιτέρω ένα ήδη διαιρεμένο, μέσω των διαφορετικών κλαδικών φορέων ασφάλισης, προλεταριάτο χωρίζοντάς το σε διαφορετικές κατηγορίες ασφάλισης (πχ. «παλιοί» ασφαλισμένοι πριν το 1982, ασφαλισμένοι μεταξύ 1983 και 1993, «νέοι ασφαλισμένοι» μετά το 1993, ασφαλισμένοι μεταξύ 1993 και 2010 κλπ.). Εφαρμόζοντας μια τακτική μακροχρόνιου πολέμου φθοράς, με τη σιωπηρή συγκατάθεση αν όχι συνεργασία των συνδικαλιστών, κατόρθωσαν να προχωρήσουν στη μία ή την άλλη μερική μεταρρύθμιση, που χτυπούσε τα δικαιώματα της μίας ή της άλλης κατηγορίας ασφαλισμένων, δίχως για χρόνια να υπάρξει συλλογική αντίδραση της τάξης μας. Ο τελικός σκοπός τους ήταν σε μια δεύτερη φάση, σήμερα, να ενοποιήσουν προς τα κάτω τα «ασφαλιστικά δικαιώματα», δηλ. τον έμμεσο μισθό ΟΛΩΝ των προλετάρων.

Ενώ, λοιπόν, τα αφεντικά αντιμετώπιζαν κι εξακολουθούν να αντιμετωπίζουν το ζήτημα της κοινωνικής ασφάλισης έχοντας κατά νου μια συνολική στρατηγική (άσχετα εάν για λόγους τακτικής επιλέγουν συγκυριακά να επιτεθούν στην μία ή την άλλη κατηγορία εργαζομένων και συνταξιούχων), το προλεταριάτο δεν μπόρεσε να αντιδράσει με συλλογικούς όρους και με μια αντίστοιχη συνολική στρατηγική. Αντίθετα, παρέμεινε δέσμιο μιας σειράς -απαραίτητων για την ανεμπόδιστη αναπαραγωγή των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων και την αέναη συσσώρευση επαυξημένης αξίας- διαμεσολαβήσεων στους χώρους παραγωγής και αναπαραγωγής. Έτσι δεν μπόρεσε αφενός να υπερβεί τις μυστικοποιημένες μορφές εμφάνισης των δεδομένων κοινωνικών σχέσεων, αφετέρου να δώσει μια ικανοποιητική συλλογική απάντηση στην επίθεση που δέχεται ο άμεσος κι έμμεσος μισθός τα τελευταία χρόνια.

Σήμερα, ύστερα από 25 χρόνια επίμονης εφαρμογής της παραπάνω πολιτικής του «διαίρει (το προλεταριάτο) και βασίλευε», μέσω της οποίας η τάξη μας σταδιακά αποδυναμώθηκε, υπάρχουν συνδικαλιστές και εργαζόμενοι που (κάνουν πως) δεν καταλαβαίνουν· που (κάνουν πως) δεν έμαθαν τίποτα από τις απανωτές ήττες, τη διαρκή επιδείνωση των «ασφαλιστικών μας δικαιωμάτων» και τη διαρκή επίθεση στις συντάξεις· που επιμένουν να παρουσιάζουν την επερχόμενη αντιασφαλιστική καταιγίδα ως «άλλο ένα κλαδικό ζήτημα», που αφορά την άλφα ή βήτα κατηγορία εργαζομένων, το άλφα ή βήτα «ασφαλιστικό ταμείο». Παράλληλα,

εμείς οι ίδιοι, επιτρέποντας την αυτοϋποτίμηση μας χρόνια ολόκληρα τώρα, με το να εργαζόμαστε (μερικώς ή ολικώς) ανασφάλιστοι, ακολουθώντας ατομικές στρατηγικές επιβίωσης, στρώσαμε το δρόμο στα αφεντικά για να την πέσουν σήμερα ακόμη πιο άγρια στον άμεσο και στον έμμεσο μισθό μας.

Τι περιλαμβάνει η επίθεση που ήδη έχει δεχθεί ο έμμεσος μισθός μας από την αριστερά του κεφαλαίου;

«Δεν έχω λόγο να ανησυχώ. Η επόμενη κυβέρνηση, που όπως φαίνεται θα είναι η κυβέρνηση της Αριστεράς, θα μπορεί να περάσει πιο εύκολα τα μέτρα»

Ανώνυμος επικεφαλής της Τρόικας, κατά τη διάρκεια της 5^{ης} αξιολόγησης, την άνοιξη του 2014, Εφημερίδα Το Βήμα, 10 Ιανουαρίου 2016

Η μνημονιακή κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, ακριβώς όπως «προέβλεψε» το στέλεχος της Τρόικας, προχωρά ακάθεκτη στην πιο άγρια μέχρι τις ημέρες μας μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού συστήματος, έχοντας ήδη δείξει τα δόντια της με μια σειρά απαντών αντισσφαλιστικών νόμων (βλ. ψήφιση «προσπαιτούμενων» τον Ιούλιο και του «3^{ου} Μνημονίου» τον Αύγουστο), οι οποίοι (μεταξύ άλλων) επέβαλαν:

- Τη **συνολική μείωση της συνταξιοδοτικής δαπάνης** κατά 2,5-3 δισ. ευρώ την περίοδο 2015-2016 και κατά 4 δισ. ευρώ μέχρι το 2018, ώστε η συνολική δαπάνη να φτάσει τα 8,6 δισ. σε ετήσια βάση (έναντι 21 δισ. το 2011 και 15 δισ. το 2012) και να **διατηρηθεί σε αυτά τα επίπεδα έως το τέλος του 2021**. Ο προϋπολογισμός του 2016 ξεκάθαρα προβλέπει νέα μείωση κατά 1,85 δισ. ευρώ στις κρατικές δαπάνες κοινωνικής ασφάλισης με αποτέλεσμα τα ελλείμματα κατά το τρέχον έτος σε ΙΚΑ, ΟΑΕΕ και ΟΓΑ να υπολογίζονται σε 3 δισ. ευρώ, όταν ταυτόχρονα προβλέπεται **αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών των εργαζομένων, δηλαδή μείωση του άμεσου μισθού μας** -οι δανειστές μιλώντας εξ ονόματος των ντόπιων καπιταλιστών αρνούνται να συζητήσουν το ενδεχόμενο αύξησης των «εργοδοτικών» εισφορών- και **αύξηση των δαπανών για την αποπληρωμή τόκων** σε 5,93 δισ. ευρώ (από 5,83 δισ. ευρώ το 2105).
- Την παράταση του εργασίμου βίου μας, την παράταση δηλαδή της περιόδου εκμετάλλευσης της εργασίας μας από τους καπιταλιστές, μέσω της θέσπισης **υψηλότερων ηλικιακών ορίων** για τη συνταξιοδότηση (βλ. **62ο έτος της ηλικίας με 40 έτη εργασίας ή 12.000 ημέρες ασφάλισης και 67ο έτος της ηλικίας με 15 έτη εργασίας ή 4.500 ημέρες ασφάλισης**). Για ορισμένες κατηγορίες ασφαλισμένων, όπως οι γυναίκες, τα νέα συνταξιοδοτικά όρια συνεπάγονται παράταση του εργασίμου βίου τους από 5 έως ακόμη και κατά ...17 έτη, στο όνομα της «ισότητας των δύο φύλων», όταν οι **γυναίκες προλετάρειες εργάζονται κατά τουλάχιστον 8 ώρες/ημέρα παραπάνω από τους άνδρες** (βλ. άμισθη οικιακή εργασία) και άρα θα έπρεπε να βγαίνουν στη σύνταξη πολύ νωρίτερα!
- Την **μείωση των κύριων και επικουρικών συντάξεων** μέσω της περαιτέρω μετακύλισης του κόστους υγειονομικής περίθαλψης στις πλάτες των εργαζομένων και συνταξιούχων (βλ. αύξηση των σχετικών εισφορών από το 4% στο 6% επί των ακαθάριστων κύριων συντάξεων· επιβολή κράτησης 6% στις καταβαλλόμενες επικουρικές). Το μέτρο αυτό ήταν αποκλειστική ιδέα του Σύριζα και όχι των δανειστών του ελληνικού κράτους, ενώ ας σημειωθεί ότι το **μεσοσταθμικό ποσοστό της συμμετοχής των ασφαλισμένων στις δαπάνες υγείας έχει υπερδιπλασιαστεί** φτάνοντας το 28% (Αύγουστος 2014) από 13% που ήταν αρχές του 2012, μέσω του νόμου 4025/2011, όταν το διάστημα 2009-2014 κράτος και ασφαλιστικά ταμεία έχουν μειώσει τις φαρμακευτικές δαπάνες τους κατά 60%.
- Την **μείωση του ύψους των πρόωρων συντάξεων**, μέσω της αύξησης της θεσμοθετημένης «ποινής» κατά συνολικά 10% στην ήδη υφιστάμενη ποινή 6% ανά έτος μέχρι τη συμπλήρωση του διαμορφούμενου, κατά περίπτωση, προβλεπόμενου νέου ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης. Και αυτό το μέτρο το πρότείνει ο Σύριζα και όχι οι δανειστές.
- Την **κατάργηση όλων των εξαιρέσεων χρηματοδότησης των φορέων ασφάλισης** από τον κρατικό προϋπολογισμό, καθώς και στην κατάργηση μιας σειράς φόρων προς τρίτους, μέσω των οποίων χρηματοδοτούνταν ασφαλιστικά ταμεία, **μειώνοντας εκ νέου τα (μειωμένα όπως ήδη είδαμε) έσοδά τους**.
- Την **μείωση της κατώτερης σύνταξης του ΙΚΑ** από 486 σε 393 ευρώ για τους πρωτοασφαλισμένους μετά το 2015.

Τι προβλέπει το νέο αντιΑσφαλιστικό Νομοσχέδιο που «διαπραγματεύεται» η αριστερά του κεφαλαίου με τους δανειστές του ελληνικού κράτους;

Το προσχέδιο του νέου νομοσχεδίου, που σφραγίζει τη νέα επίθεση εις βάρος όλων των συνταξιούχων και όλων των εργαζομένων, στο όνομα (άκου με τι θράσος μιλάνε τα καθάρματα!) της «αρχής της ισότητας και της κοινωνικής αλληλεγγύης» και των «άδειων ταμείων», των ταμείων που οι ίδιοι άδειασαν και δεν φρόντισαν να ξαναγεμίσουν (βλ. αύξηση των μισθών, μείωση ανασφάλιστης εργασίας και υψηλής ανεργίας, επιστροφή των κλεμμένων αποθεματικών), προβλέπει:

- Τη διοικητική και οργανωτική ενοποίηση όλων των ταμείων ασφάλισης σε έναν Εθνικό Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης (ΕΦΚΑ) με κοινούς κανόνες ασφάλισης/συνταξιοδότησης για όλους τους συνταξιούχους, παλιούς, νέους και μελλοντικούς, σύμφωνα με όσα ισχύουν στο ΙΚΑ (ασφαλιστικές εισφορές 20%). Αυτό συνεπάγεται μεγάλες αυξήσεις στις εισφορές των ασφαλισμένων σε ΟΓΑ και ΟΑΕΕ/ΕΤΑΑ.
- Την καταβολή εθνικής σύνταξης, την οποία θα εγγυάται και θα καταβάλλει το κράτος, μέσω της εθνικής φορολογίας (δηλαδή κυρίως μέσω της αναδιανομής χρημάτων της εργατικής τάξης). Το ύψος της θα είναι της πλάκας, μόλις 384 ευρώ και θα δίνεται ως προνοιακού τύπου επίδομα σε όλους όσοι συμπληρώσουν τουλάχιστον 20 έτη ασφάλισης, ενώ το γελοίο αυτό ποσό θα μειώνεται κατά 2 % για κάθε έτος κάτω από τα 20 με όριο τα 15 έτη ασφάλισης (πχ 353,2 για 16 έτη ασφάλισης, 345,6 ευρώ για 15 έτη ασφάλισης). Επίσης, ενδέχεται να εισαχθούν εισοδηματικά (πχ. ανάλογα με το ύψος της αναλογικής σύνταξης, βλ. παρακάτω) και περιουσιακά κριτήρια για τον τελικό καθορισμό της, καθώς και ρήτρα προσαρμογής, που θα συνδέεται με τις μεταβολές στο προσδόκιμο όριο ζωής, το ΑΕΠ, τα επίπεδα της μισθωτής απασχόλησης ή και τον Δείκτη Τιμών Καταναλωτή και θα καθορίζει το τελικό ύψος της σύνταξης. Άρα θα επιβάλλονται αυτόματες μειώσεις εάν το προσδόκιμο ζωής και η ανεργία αυξηθεί ή το ΑΕΠ εξαιτίας της συνεχιζόμενης εφαρμογής πολιτικών εσωτερικής υποτίμησης μειωθεί κι άλλο...
- Τη χορήγηση ανταποδοτικής (αναλογικής) σύνταξης, βάσει των ατομικών εισφορών του κάθε ασφαλισμένου στο σύνολο του εργάσιμου βίου του (δίχως όμως να υπολογίζονται τα επιδόματα αδείας και τα δώρα εορτών, για τα οποία οι εργαζόμενοι κατά τα άλλα πλήρωναν κανονικά εισφορές...), με αποτέλεσμα το συντάξιμο ποσό για κάθε συνταξιούχο να συμπιέζεται κι άλλο προς τα κάτω, ενώ ταυτόχρονα επιτυγχάνεται η στενότερη σύνδεση μεταξύ ατομικών εισφορών και τελικών ατομικών συνταξιοδοτικών παροχών, στο δρόμο που χάραξαν οι νόμοι 3863 και 3865/2010 (οι λεγόμενοι και «νόμοι Λοβέρδου»).
- Την καθιέρωση ανώτατων ορίων αναπλήρωσης, που θα ξεκινούν από 11,55% για 15 έτη ασφάλισης (0,77% ανά έτος) και θα πλησιάζουν μόλις το 50% για 40 έτη και άνω.

Τα μειωμένα ποσοστά αναπλήρωσης, σε συνδυασμό με τα μειωμένα συντάξιμα ποσά που θα προκύψουν από τον υπολογισμό των ατομικών εισφορών του κάθε εργαζομένου στο σύνολο του εργάσιμου βίου του, θα οδηγήσουν σε ακόμη πιο χαμηλές νέες συντάξεις. Ενδεικτικά: ασφαλισμένος με 15 έτη ασφάλισης και συντάξιμο ποσό 500 ευρώ θα λάβει εθνική σύνταξη 345,6 και αναλογική 57,75 ευρώ, άρα συνολικά θα λάβει σύνταξη-φιλοδώρημα ίση με 403,35 ευρώ. Έτσι το ύψος της μέσης σύνταξης που στις μέρες μας έχει πέσει στα 800-850 ευρώ (από 1.500 ευρώ το 2009) αναμένεται να μειωθεί και άλλο και να κυμανθεί περί τα 600 ευρώ.

- Τον επαναυπολογισμό, δηλαδή τη μείωση των ήδη καταβαλλόμενων 2,7 εκατ. συντάξεων βάσει ενός συντελεστή που θα εξαρτάται από το καθεαυτό ύψος της καταβαλλόμενης σύνταξης, την ηλικία συνταξιοδότησης, τα έτη ασφάλισης, το ύψος των καταβληθέντων εισφορών και τα (νέα) ποσοστά αναπλήρωσης. Με αυτόν τον έμμεσο τρόπο παρακάμπτεται και ο σκόπελος των δικαστικών αποφάσεων του Συμβουλίου της Επικρατείας, σύμφωνα με τις οποίες οι μειώσεις που επιβλήθηκαν το 2012 στις κύριες

και επικουρικές συντάξεις του ιδιωτικού τομέα κρίθηκαν ως αντισυνταγματικές, καθώς οι μειώσεις αυτές θα επανανομιμοποιηθούν και θα εφαρμοστούν διά της πλαγίας οδού.

Όσον αφορά, ειδικότερα, τις επικουρικές συντάξεις προβλέπεται:

- Η ενοποίηση όλων των επικουρικών ταμείων σε ένα, στο οποίο θα εφαρμοστεί η ρήτρα μηδενικού ελλείμματος με άλλο όνομα (βλ. ρήτρα βιωσιμότητας), μέσω της οποίας θα γίνονται αυτόματες περικοπές στις επικουρικές συντάξεις βάσει της κεφαλαιακής επάρκειας του ενοποιημένου ταμείου επικουρικής ασφάλισης. Τα δε ποσοστά αναπλήρωσης για τις επικουρικές συντάξεις αναμένεται να πέσουν στο 18% για 40 έτη ασφάλισης (ή 0,45% ανά έτος). Επίσης για την κάλυψη των ελλειμμάτων του ΕΤΕΑ προβλέπεται η αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών (1% στις «εργοδοτικές» και 0,5% στις εισφορές των εργαζομένων -οι δανειστές βέβαια δεν συμφωνούν με την αύξηση των «εργοδοτικών» εισφορών).

Πέρα των παραπάνω επίσης προβλέπεται:

- Η σταδιακή κατάργηση του ΕΚΑΣ αρχικά στο «πλουσιότερο» -εδώ γελάμε- 20% των δικαιούχων (υπολογίζεται ότι άμεσα πλήττονται περίπου 60.000-70.000 «προνομιούχοι» χαμηλοσυνταξιούχοι) μέχρι και την τελική κατάργησή του την 1^η/1/2020.
- Η μείωση των αναπηρικών συντάξεων, καθώς η βασική σύνταξη θα δίδεται μόνο σε όσους έχουν ποσοστό αναπηρίας 80% και άνω, ενώ σε αντίθετη περίπτωση θα κατάβαλεται μόλις το 50-70% αυτής (βλ. 192 με 268,8 ευρώ) , την ίδια στιγμή που η αύξηση του ΦΠΑ στις υπηρεσίες περίθαλψης στο 23% που πήφισε η αριστερά του κεφαλαίου το περασμένο Ιούλιο, έχει ήδη μειώσει το διαθέσιμο εισόδημα
- Η μείωση του μερίσματος των δημοσίων υπαλλήλων κατά 30% και άνω.
- Η νέα μείωση των εφάπαξ κατά 10%. Ας σημειώσουμε ότι έχουν ήδη προηγηθεί δύο χοντρές μειώσεις στα εφάπαξ (βλ. ν. 4024/11 και υπουργική απόφαση Αριθ. Φ.80000/1093/26 το 2014), ενώ ας μην ξεχνάμε ότι οι καπιταλιστές θεωρούν το θεσμό τόσο του εφάπαξ, όσο και της επικουρικής ασφάλισης ως «αναχρονισμό» και σταδιακά απεργάζονται την ολοκληρωτική κατάργησή τους.

Με αυτά και με αυτά αναμένονται μεσοσταθμικές μειώσεις στους νέους συνταξιούχους κατά τουλάχιστον 15-30% - τις μεγαλύτερες μειώσεις αναμένεται να υποστούν μισθωτοί και ελεύθεροι επαγγελματίες με παραπάνω από 20 έτη ασφάλισης, ειδικά όσοι/ες πλησιάζουν στην 35ετία. Ας σημειωθεί ότι τα χρήματα που εξοικονομούνται από τις περικοπές των συντάξεων (περίπου 23,5 δισ. ευρώ μόνο την περίοδο 2014-2015, ενώ την περίοδο 2015-2018 αναμένονται νέες περικοπές ύψους 6,5-7 δισ. ευρώ) δεν χρησιμοποιούνται για να αυξηθούν τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων και άρα για να βελτιωθεί η κεφαλαιακή τους βάση. Τα χρήματα αυτά δεσμεύονται σε ειδικό λογαριασμό, μέσω του οποίου χρηματοδοτούνται απευθείας οι τσέπες των δανειστών του ελληνικού κράτους! Κατά τα άλλα, οι ντόπιοι καπιταλιστές και το πολιτικό προσωπικό τους ισχυρίζονται ότι οι μεταρρυθμίσεις είναι απαραίτητες και γίνονται για να σωθούν τα ασφαλιστικά ταμεία και ο έμμεσος μισθός μας...

Τι μπορούμε, λοιπόν, εμείς να κάνουμε ενάντια στην άγρια επίθεση που δεχόμαστε;

Για αρχή ας κάνουμε τα βασικά, αυτά που κάποτε ήταν αυτονόητα:

- ❖ Διεκδικούμε την άμεση αύξηση των μισθών και των συντάξεών μας
- ❖ Διεκδικούμε επίδομα ανεργίας για όλους, δίχως προϋποθέσεις
- ❖ Διεκδικούμε ένσημα για όσες ώρες δουλεύουμε· πληρωνόμαστε κανονικά τις υπερωρίες μας
- ❖ Δεν χρησιμοποιούμε τη γλώσσα των αφεντικών, αναπαράγοντας τη λογική που στρέφει τους «παλιούς» ασφαλισμένους ενάντια στους «νέους», τους «χαμηλοσυνταξιούχους» ενάντια στα «ρετιρέ», τους έλληνες προλετάρους ενάντια στους ξένους

Ενάντια στην μίζερη και αποτυχημένη ρητορική των «μικρών νικών»

Ενάντια στην αντιμετώπιση της ασφαλιστικής αναδιάρθρωσης ως «άλλο ένα κλαδικό ζήτημα», σπάμε τους διαχωρισμούς που διαιρούν την τάξη μας σε κομμάτια

Επεκτείνουμε τους αγώνες μας σε όλο το φάσμα του κοινωνικού εργοστασίου

Γενικευμένη επίθεση ενάντια στο κεφάλαιο & το κράτος του!

Συνέλευση Εργαζομένων-Ανέργων της Πλατείας Συντάγματος

<http://synelefsi-syntagματος.espivblogs.net/>